

ΣΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

¹⁰ Ο παράδειγμας μαῦρος Τιμπεύρκ Μπολαρέμ. Ή ἀδυνατία τευ γιὰ κάθε πρᾶγμα ποὺ γυαλίζει. Πάς ή γυναικία τευ ἔμαθε καλεῖσ τρόπους. Τὸ γοητευτικὸ δέσμια τῆς ὥριμάντεως τῶν ἔναρξεις λαμπάδων. Ή γιερτή τευ θερίους. Η θειαὶ τῶν φειδώνην. Τὰ ἐλενύχτια γλένια τῶν κατείκιων τῆς Αρτινίκας. Ή ἐρ ατικὲς διακεδάσεις τῶν γοητευτικῶν γυναικῶν. Ενα ἔθιμο πολὺ διακεδαστικὸ γιὰ τόπο ζένους. Μια ἐπίστρεψη στὶς Ἀντίλεσ, τὰ ἔξωτικά νησιά τευ ώκεανού.

ΤΟ δρόμο πων δόηγει στὸ Μόρν - Ροΐς συνάντησα τὸν Τιμούκιον Μπλοέφι, ἐναὶ γέρον μάρφα. Πήγαν στὴν καλύβα τοῦ, ἣ ταχὶ χλύδεψαντα πιὸ πέρα, στὸ πλα τικνὸν μέρος τοῦ δάσους. Περπατοῦσαν κρατῶντας ἐναὶ χοντρῷ φαρδὶ σὲν φάστο γιὰ μὲν πρατείστενατα ἀπὸ τὴ θηρία καὶ μορμούσις παράξενες προσευχὲς πων ἀπειλωνταν απὸ τὸ δύσιον τοῦ τὰ ἐπισκόπους καὶ δηλητηριώδη φερία. Μόλις μὲν ἀντίκειντο, στάθηκε, ἔφερε τὸ φυλαγχό τον στὸ μετωπὸν τοῦ γὰρ νῦ μὲν δεῖξη μὲν δελγίσει τὰ μένα καμιαὶ πονηρή στέψη καὶ μὲν δελγίσειστο στὴ ζαραστηριστικὴ διάλεκτο τῶν κατοικῶν τὴν Μαργινίκας, ἢ οὐδὲ καθὼς έρεται, καὶ τὶς λέγεται πωὶ τὰ κάπτεν ἄγνωστες.

Κάθε είγενής Μαρτυρίους ἀγονίζεται νό τη πάντα λιγύτερα λόγια ἀλλά διπλές καὶ αὐτὸς δύο μαρτύρες ποὺ ἀσκαπάντη. «Ἔτοι καὶ ὁ Μτσούρης ποὺ καταγόταν ἀπὸ μὲν ἀρχαῖς οἰκαγένεια μάρτυρας ἐφημορίας ἀνὴρ τῇ μόδᾳ γὰρ ναῦτῃ τῷ θαυμασμῷ τῶν συντρόφων τοι». Αλλούστε ηγαντὸν δὲ τοὺς ποὺ πλούσιους κατοίκους τοῦ Μόρυ - Ροΐνη. Κάθε Κυριακή πήγαιναν ἀπὸ τοὺς πόρων στὴ γεωτανακή ἐπαληρία, γονάτιξ στὰ μάρμαρα, ἀφρες δειλὰ τον τὰ λοιποτενά πατούστε τον ποὺ τὴ κραυτίστη στὰ χεῖρας ἀψιστούσαντα στὶς προσευχὲς καὶ στὴν παραπολιθώνη τῆς λεπτογλυπίας. Καμιανή προσδόμης τη μάτια της κνέτακεν μὲ δυσπάσταν τους διπλανοὺς του πα' ἔπειτα ἔφερεν στάλψιστρην την ποντική. Τον ἀπόδη τὸ φεύγοι τον ηγαντὸν καὶ μέρεα.

Μιὰ μέρα, γιὰ νὰ θεωνοτοίσω τὴν περιέργειαν που τὸν πλησίασυ καὶ τὸν φότησα:

συναγερμού στην ἐξκλησία;
Ο μαῦρος ἀρχις τὴν διαμαρτύρεται καὶ νὰ χτυπά τὸ Ιητόθυος του.
Α, δη, ήταν καῦς χριστιανός. Φοβόταν τὸ Θεό, ποὺ ἔκανε τὰ σύννεφα νὰ μαρψίζουν, ποὺ σκόρπιζε στὸν οὐρανὸν τρωματικὲς κεραυνοὺς καὶ ἔστελνε στὶς φυτέλια τοῦ ζευγαροσαλάμου ψαγδαῖς δολαρές. Μά δυο ἀγαποῦντα τὸ Θεό τόδιο φοβόταν τοὺς συντέρωτους του, νὰ μὴ τοῦ κλέψουν τὰ λαοστούνα του.

— Καὶ γιατί δὲν τὰ φορᾶς ; τὸν ϕότην μ' ἀπορία.

—Μὰ γυαλίζουν τόσο δημοφα, ώστε
λιπάμα νὰ τὰ χαλάσω... μ' ἀπάντησε
μὲ σίλεψία.

με απλάκωνται.
Καὶ ἀλήθεια, δὲ Τιμοθόδης Μπολα-
μέ, κωνσταντίνος καὶ τοῦ πρωστοτεροῦ πλού-
του Μαργαρίτην, διὸν στολὴν αντι-
σάν... τελετῶρχες τῆς ἀποκριᾶς, εἶνε
πάντοτε Συντάλιτος καὶ πρωτιστόν νά
ἄσκολονθινό τὸ σφράγιον παραδειγμάτην τοῦ
Μπολαμέ γνά νὰ μὴ χαλάνε τὰ πα-
τούτων τους.

Έτοι γάνανε φύλοι μὲ τὸν Μπολαρέμ. Καὶ βεστέρα ἀπὸ μῆνον καιρὸ μοῦ ἐμπατεύθηρε ἀδύνα μὲ δλεῖς τὶς στενοχώρους του. Εἴχε δέκα παιδιά καὶ μία ὄνυφρη γυναῖκα. Ἐκεῖνο δομοὶ ποὺ τὸν στενοχωρίσθε, ἥτιαν διὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ γυναικαὶ του εἰχε προσθήσθη ὡς επαρμένα σὸν αὐτὸν ἔνος. "Ἄγγιλον κυπεμάτια, γιὰ νὰ μάθῃ καλοὺς πόρτους, τὰ παιδιά του ἵχασε νὰ κάνουν τὸ μελαχρονί κροῦμα τους καὶ τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά της φυλῆς τους!" Γ' ἀπὸ ἑτοῖς ἤγινε τὴ συμβούλη μου. Τὸν δι-βαθύνοντα δὲν ἔφερε νὰ δύνη σημασία σ' αὐτὸν τὰ μικροπάγματα! "Ολεὶ μὴ γνανᾶς στὴ Μαρτυρία εἶνε τὸν ὄμφατας, ἀλλεὶ μὲ τὸ δύσον τους μπροσθὸν νὰ κάνουν ἀπατίες στοὺς ξηρούμενος ἄνδρες τους. 'Ο Μπολαρέμ ἔμεινε σφετερίστις.

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Ἀιγγλό,

μοῦ εἴτε καπόνια καὶ θά τὸν παρακαλέσου νὰ πάψῃ νὰ μοῦ χαλάρη τὰ παιδιά μου! Οἱ Μπολιώτες δὲν ήσαν ποτὲ ξανθοί. „Επειδὴ ἀρκετά κάθησε οἱ γυναῖκα μου στὸ σπίτι του. „Έχει μάθει νὰ σερβίρῃ περίφημα, νὰ τρώῃ χορτά νὰ ζεψυσθεί σαννά φράλιανα καὶ νὰ κάνῃ μέτανο κάθητο... μῆγα! „Εμάς άρχιμν γάιστην τὰ πάταξ στὸ κεφάλι μου, νὰ κλαίη άμμη θέλει νὰ μοῦ ζητήσω τὰ πάταξ νὰ φεντή άπο τὸ σπίτι γι' αὐτὸν ένα κατεκδάσθη μὲ τὶς φύλες της, ἀφίγονοςεις σὲ μένα τὴν φροντίδην τῶν παιδιών.

Κι' ώστός δι Μπολαρεί δὲν παραπονήσαν γιά τὴν τύχη του. Μὲ τὸ ιδιὸ τάντα καμῷόλη εἰσπατοῦσδε στὴν καλλιέργειαν τὸν φυτεύονταν καὶ κάθε μέρα γρῖψε μὲ τὰ πόδια στὸ Μόρον-Πούντ λέγοντας ἀσταλάπτες προσενέκει, πων ἀπεμάζουντα τὰ δηλητηριώδη πεῖδαι. "Οταν λοιπὸν καμῷόλημαί εἰς παλῆμα φύλοι τὸ πρωσθέραια ἔνα τοιγάρο καὶ πρότερα νὰ ἔξοφασθομένα κάπιο αὐτὸν τὰ πανήρια δένδρα, στὴ δροσερή ποσὴ τους. Ξέπλουν ἀνάσκεδα κι' δι Μπολαρεί μάχισε νὰ κατατίξῃ σιδηρογύμνενος. Σὲ μια σταγή ἄπλοκο τὸ χέρι του καὶ μον εἶτε μὲ μια φορή γενέται μυστήριο:

— Κυττάχτε : Τὸ σημάδι εἶναι ἔκει πέρα !

“Πέφερα διὰ οἱ μαθητοὶ ἤλγαν μᾶς διαβολέμην παπεστροπάστα. Α-
πὸ διάφορος μεταβολέ, ἀπὸ τῆς ζέστη τοῦ ήμου, ἀπὸ τὸ φύσιστον τοῦ
ἀνέμου, ἀπὸ τὸ χορόν ποὺ μάργαν τὰ φύλλα τῶν δέντρων, ἀπὸ Ἑνα
συρρὼ ἄλλα πράγματα καταφέρουν νὰ μαντέψουν τίς καιρός μεταβο-
λές. Καὶ για ζαγορικά ποὺ δὲ Μπολακέ τινέθηρα δοθήσεις καὶ ἀρχοτο
νά κατέβην γέρων τοῦ.”

— Τι συμβαίνει, Τιμπούκ; τὸν ρώτησα. Φαινεσσι παραπολὺ χαρούμενος.

— Είδα τὸ σημάδι ! μὲν ἀπάντησε. Είδα τὸ σημάδι ! Τὰ ξακορκάλαμα ἔχουν ὑφασμάτι.

Κύνταξα καὶ ἐγώ σὺς ἀπέραντες φυτεῖς ποὺς ἡταν ἀπλωμένες ὁδοὶ τὸ βάθος τοῦ ὄπεναστος. Καὶ τότε δὲν μάθεσα νὰ συγκρατοῦμεν ἀπένταρμα διανιστούμεν γιά τὸ μαγευτόν μέσα ποι εἰχε παροιασθήν μποσσά μου. «Ενα σοφὸς μαρκοπούλεψ τεταλούδης, σὺν νυφρέδαις κιανοῖς, ἀφήνονται νὰ παρασχοῦνται ἀπὸ τὸ ἀερόδιον, στοφηρογύριζαν μέσα στὶς ἀγίτες τοῦ ήμιον, παίρνονται ἵνα σοφὸς γοητευταὶ καρδιώναται καὶ κάνονται, σωσηρούντονται παντοῦ. Κατά τοντοῦ τοῦ δένευν στοκάνων διλλόρων σύνεργα αὐτὸς αὐτές τις πεταλούδητος τοῦ ἔκανε τὴν περιοχὴν τοῦ Μόρφου - Ροΐς νὰ μεταβληθῇ ἀπόδοτα σ' ἵνα παρδόδος καὶ ἐξοπλικὸς ταπτοῖ. «Οταν μητρίθλη απὸ τηνατάληται ποὺς μοι εἴχε προετηνεῖσται αὐτὸν τὸ θέματα, γιώστης ἔκανε πόης τὸν μαθρὸν σύνορού μου. Χοροποδοῦτε τώρα σαν ὄντωνθωράγος, κύποτε τὰ χέρια του, Σεφονίτης καὶ Εἴνοις τοῦ τοπωνυμικῆς κορυφῆς, ώστε πειθήθησα μήτοις εἰς τρελλάθη.

— Μπολαρέ, τον φώναξα, τί σ' έπιπε.

Μά θέεινον δὲν ήσησας πολὺ δύο έχωσε τίς δυνάμεις του και κυλιστήρει παταγής αναίσθητος. Τοδι ήδησε τότε νὰ πηγή ένα ποτήρι ρούμι. "Ανοιξε τά μάτια του και χαμο-

— Χόρεψα, μισθίστε, ένα θοητευτικό χρόφ για νά ξεμπενίσω τά τενέματα καλώ μας βοηθήσουν μόνο αύριο ν' άρχισουμε τό θέματος τών ζωγραφικάλιάμων. Αλλά πρέπει νά χάλεψε τήν είλευσιμα. Αδριανό νά μάται στάς φυτεύες λόγω δημητρίας πόσο θρησκευτικά οι θιαγενείς. Και τώρα μὲ σημαντικότερε. Και χορός νά πη τίτοτε μόλιο θάργος νά τρέψη πορεία τό Μάρον - Ροζές γιών νά φέρων τή μεγάλη ελδητή στούς παντρισμούς του.

Έπεινο τὸ βράδυ, οἱ θαυματεῖς τῶν Ἀντιλόπων ἐλκαν πανηγύρι. Χόνεναν, δι-
απεβάσαν στὶς διάφορες ταβέρναις καὶ
τραγουδήσαν τὰ παθητικά τραγούδια
τους παλοντας ματάντι. Ἡταν μᾶλ-
λη πιστήντει νύγτα. Τὰ χαράγματα δι-
στότο μέλι απέι οἱ ἀνθρώποι βρέθηκαν
στις γαμπές.

Μερικοί δέ αὐτούς είχαν κάτι μακριά
ἔνδια, τὰ δυτικά τους γονιμεύεντα γιὰ νὰ
διδύγουντο τὰ φερδίναντα πολὺ δύστημα
στὶς οἰ̄ς τῶν Ἰωνιανούσιων. Οι
ἄλλοι μωταΐσθαινον κορφέσσαντα υπερώπιον καὶ
μὲν δισοδιάμαστη τέχνῃ ἐσάνθαν τὰ κελά-
μα καὶ τὰ παράδικτα στὶς γυναικεῖς
τοις γιὰ νὰ τὰ κεκαθαίστην.

"Όλες ή γυναίκες της Μαρτινίνας θίσσαν σημειώα στις φωτείες. Γνώρισα μάθημα (Η συνέγεια είς τὴν σελ[δα] 1148)

Καλλονή τῆς Μαρτινίκας

ΤΟ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1108)

ηρώωθη εγγάτεσθε δάρνάνια κ' απτήν...

— Γελάδα!... φόνιναξε ό κατηγορούμενος.

Τὸν κατηγορόντα και ἡ Ἀθηναία, ἡ λιανή, τοῦ δημοσίου ἵπατῆλουν ἡ κυρία.

— Κατίσια! Ξανατρώναξε ἀγανακτισμένος ό κατηγορούμενος.

— Πάφε, κατηγορούμενε! τοῦ φόνιναξε αἰστηρᾶ ό πρόεδρος. 'Υδρι-

ζεις τοῖς μάρτινας, καὶ τὸ ξέρεις;

— "Οχι, κύριε πρόεδρε. Η λιγόσα τοῦ ἐπαγγέλματός μου είναι αὐτή.

Ποιού ἄγανθο καὶ τὸ ξέρεις;

— Δὲν είνε, δὲν σοῦ λέω...

— Δὲν είνε ὄψειμα καὶ ἡ κατίσια, ἡ προβατίνα ...

— Εἶπε.

— Τότε, νὰ πῆ κανεῖς καὶ γιὰ τὴ Μαρίτσα πῶς είνε ἀρνὶ τοῦ γάλα-

τοῦ, βριστά είνε τὴ αὐτή ...

— "Οχι, ἡ καρακόπια, ἀλλὰ ἡ πρᾶξις είνε ὑδριστική.

— Ποιού πρᾶξις; Εγώ ὁ φτωχός καպια πρᾶξις δὲν τῆς ξανα ...

Μακάρια....

— Τὸ σφράγισμα τὸ ξανας; ...

— Μάλιστα, κινησί πρόεδρος, σε τοῦτο είχα δίκηο. Ειδικός, μάννα εί-

μα γι' αὐτὸν ... Ζωεμπόρος εδόν, καὶ τριμετάνια χρόνια!.. Μπροσ,

χωρὶς νὰ λαβέψω, μὲ τὸ μάτι μόνο, νό σοῦ πᾶ πᾶσα ζηγάκης κάπει σφα-

κτό, δὲν καὶ πενίνη μέτρα, χωρὶς νὰ τὸ πάσιο, ντεῖτ-κανινίτ, στὰ

χέρια μου! 'Αλλὰ τὸ ἄρνος φραντερό. Πρόμα τοῦφερό σάν γαλατά-

κα στὸ τῷ κρίσι τοῦ νεροῦ! Γάλα στάζει ἀπὸ τὴ μήτη τοῦ. Πώς νὰ τὸ

πᾶ; Γελάδα η προβατίνα νὰ τὸ πᾶ; 'Αργάνα γαλάτων είνε. Γάλα

μαριζόντων τὰ κνήτων τοῦ ... Καὶ οὐ στοι, δέν δὲν τὰλεγες;

Δὲν έχω δέν θὰ είχε δίκηο φανίνεται, γιατὶ τὸ δικαστήριο ἀλλες ίδεες

είχε γιὰ τὶς ἀγέλες καὶ τὶ ἄρνα, καὶ τὸν ἔβαλε εὲνι διεύθυνσει δύο

μηνὸς φυλακή, ἔξαγοραστέαν πρός δραχμές πενήντα τὴν ἡμέραν, χι-

λιες δραχμές γιὰ φυσική δόνην καὶ τὰ ξεδόα...

— Μόροι μ' ἔγι παρ' αὐτὸν!

Καὶ ἀνοίξει τὴν πορτοφόλαια του.

— Ενα κοπάτι άγρανάκια τοῦ γάλατος ἀγόραζα μ' αὐτά! ...

— "Εξει λιοντάνι ἀπάνω της, συνεπέρανα δ' κ. Γιάλλας, ἡ κοπάτια αὐ-

τὶ ἡ δέν έχει τὸ πᾶ ἀρχιβο κυμανιάν, δὲν πέρα, σ' ὅλο τὸ χωρίδι :

— "Εξει, συμφωνίσαμε μαζὶ του.

Και κυττάζει τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε, προσταθοῦντες νὰ διειδύ-

σουμε μὲ τὴ φαντασία μας, καὶ στὰ κυμανιάν των, χρωματιστὰ καὶ

ἄχρωματιστα, διάλιτα καὶ πληνετα, πλύνουσα καὶ φτωχά, μπαλούμενα καὶ

ἄμπιτα, μὲ δαντελές καὶ χωρὶς δαντελές.

— Νὰ τὰ μαζέψῃς δια, ἔτε κάποιος, καὶ τὰ πουλήσης, δὲν ἡ φά-

πάστη δια πλωτοθήρων γιὰ κενό τὸ κυμανιάν τῆς Μαρίτσας! 'Αρ-

ναντάνει τὸν γάλατος μονάχα είνε, βρέ πατιά, αὐτή, η γιονομάλη πο-

βάνη ...

Καὶ τὸ πότιμο τοῦ κόσμου, βαθύχρωμο, πολύχρωμο καὶ βονερό, κυ-

λούστε αὐτὸν ἐμπόρος μας, στὸ δρόμο τοῦ μορφαίου, μὲ σφρα-

γούμενα καὶ απράγιστα ἀπὸ ὑφασμάτων πορειών...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1134)

τὶς πρότεις τὴν κ. Καρολομάγον Ποπότ, τὴν κ. Ντοντό, τὴν δεσποι-

νίδα Ροζέ κ' ἔνα σφράγισμα πλούσια τοῦ Μόργ - Ροζέ, ἡ δόπιες

φημιζόντων σημειούνται γιὰ τὴν ὁμοφούμη τους. 'Οπατόσι, διέλεις τοὺς δούλευαν

σπληγή, δένεντα δεμάτια τὰ καλάμια καὶ τὰ ἔδναν στὸν δηματοῦς ἐρ-

γάτες νὰ τὰ μεταφέρουν στὰ κάρφα. "Ησαν ντιμένες μὲ ἔνα λεπτὸ

τούτου φόρεα καὶ είχαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους γυναι. Λέν φο-

βόντωναυ τὰ περίστατα. Τὰ κυνηγόδυνα μάλιστα μὲ γέλα καὶ ζεφυνητά.

Τὶς τελευταία μέρη τοῦ δεσμότους τῶν ζαχαροπαλάμων σὲ κάπει

φυτεία οἱ θιαγενεῖς ἀφησαν μερικές καλαμές. Έκει πέρα είχαν μαζευ-

θῆ μα τὰ φεύδι! Οι κάποιοι τῆς Μαρτινίκας συγκεντρώθηκαν τριγύν-

ων τους, ἀναφένταν τὰ ζαχαροπάλαμα καὶ ἔνω τεράστιες φλιδής ἰνγρόν-

των παντοῦ μάρχουν νὰ κορεύσουν στὸν διαμονούμενον γένος τους. "Έκα-

ναν, ἀπός μοῦ ἔξιγινθαν τὶς θευτά τῶν φειδώντων στὰ πνεύματα πο-

προστατεύειν τὶς φυτείες!

Τὴν ἥρτη σ' ὅλες τὶς πόλεις τῶν Ἀντιλόγη οἱ θιαγενεῖς γιὰ νὰ ξ-

κουφασθοῦν ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη δουλειά τὸ ξρούζεν στὸ γέλεια, στὸ

σύμφωνα μὲ ἔνα παλιὸ θέμα λαμβάνουν μέρος καὶ ὁ διωσητής τῆς Μαρτινίκας, μὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη τους. "Επειτα ἀσύλουσθον ἀρά-

τατες ἐφοτεῖς διακεδάσεις ποὺ κάνουν αὐτὰ τὰ μαζευτικά, νηρού

τοῦ Απλαντουκούν νὰ μοιάζουν μὲ ἐπίγειο παράδεισο. "Η ἐποχὴ τοῦ θε-

ρωποῦ τῶν ζαχαροπαλάμων ιστὶ Μαρτινίκα μαστός αἴρεται ἔνα σιρό

ζεζατες ἀναμνήσεις.

ΤΕΡΕΖ ΧΕΡΜΠΙΝ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Θά κάνω ἐπανάστασι,

μά τὴ ἀγία 'Αναστασι,

καὶ μὲ τὸ στόλο θά μὲ δῆς, καμπάτισθαλάτης στὸν ὄμοιο,

στὴ γειτονιά σου νὰ βρεθῶ,

καροὶ στὴν πόρτα σου νὰ βρῶ

καὶ ν' ἀναστέλω σύνταγμα, νὰ κατατύσω νόμο!

Θά κάνω ἐπανάστασι

καὶ θά γενέω Κατάστασι

καὶ θά μὲ δῆς μὲ δῆς αἵματα τῆς μάρχης στὴ μασχάλη

καὶ θὰ σοῦ παρούσι Καπνιστό,

μὲ δῆλο τὸ πυροβολικό καρφοί σου νὰ τὸν στήσω,

καὶ μὲ τὴν πρώτη κανονιά

δόπιος ζητήσι, ἀμφορίας,

στὸν μείνουν, εἰνέ ζητήσια,

καὶ πεντακόσια σοῦ, φακό θά τοῦ συστήσω!

Θραταδικεῖο-τὴ ράτσα σου!

Θά κάνω στὴν ταράτσα σου

καὶ δὲ Καραβανάστης, ρέ, θά μηπή εἰσαγγελέας

κι' δέπουν νὰ κράξης πὲ καὶ φί

ἡ ἀπόφασι θά θυγή, ἀδερφή,

καὶ θάνει σκέριτος, ποὺ πάει νὰ πῆ «στὸ κρέας».

Κ' ἔτοι θά γίνη μάθημα

τὸ ιδικό σου πάθημα,

στὸν κάθε ντεμπετέρισα ποὺ πάει νὰ ξεποτίση,

καὶ θὰ νοικοκυρέυεται

καὶ δὲν θὰ χαμουρεύεται

μόλις θά μηπή Πρωτομαγιά, μ' ὅπιον θά της γυαλίση ..

ΡΟΔΟΜΕΛΙ

Σ τὸν ισικο ποδήρε πλέξι ἡ περγουλιά

μὲ τὸν ήλιον τὰ δόλορυσα θελόνια,

στὸν καναβάτισκούμεν' ἡ κοπελιά

κεντούμεσε μαργαρίτες καὶ φιστόνια

Ξάφουν τὸ σοματόκι της τ' διρρό

τὸ πῆρε κύποια μελισσα γιὰ ρόνα

κι' ἐμπηκε τὸ κεντρί της σουθλερό,

στὰ γελιά, ποὺ κοκκίνιζαν, σὸν φλόγα..

Δὲν ξέρω πήσεις η Μαριώ,

μά ξέρω, πώς σὰν άνοιξε η κυψέλη.

πρώτη φορά του ξεγεύτη τὸ χωριό,

ἔτοι γύλκο καὶ μωρωμένο μέλι...

ΤΟ ΡΟΛΟΙ'

'Απὸ τὴ νόρα στὸ χωριό

κι' ἀπὸ τὸ χωριό στὴ χάρα

ἡ κάνει ζέστη ή κάνει κρύο

σαράντα χρόνια τώρα

σαράντα χρόνια δ Μαρής

τὸν ίδιο δρόμο παίρνει

στὴν ίδια σούστα ποὺ θερύνεις

δ γέρο-ρούμισσας σένιανι

Και κομιγασμένοι πάν κ' οι δυό

και μερικούς στὸν σιγά

της ζέστης τοῦ θερινού

και μόνο του τὸ ζά κι' ἀργά,

τὴ σούστα κουμαντάρει,

Κ' ή ρόδες τρίζουν σὰν νά

(κλαϊ)

κ' οι χωριανοί δλοι, τώρα,

τὶς άσουγκράζουνται καὶ λέν.

— Εφτά κιβλας ή όρα!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ